

Villy Søvndal (SF):

Jeg er enig i, at vi har lavet en god lovgivning. Vi har jo selv været med til det også fra SF's side, som ministeren understregede.

Men det, jeg synes er afgørende, er, hvordan den så virker i praksis. Jeg synes, at det, ministeren godt kan forholde sig principielt til med respekt for, at vi ikke kan behandle enkeltsager, er: Er det rimeligt, at det forhold, at en mor skifter bopæl, udløser handlingen i denne her sag. Der tror jeg, ministeren vil medgive, at det er det, der udløser handlingen i denne her sag. Det gør, at barnets hele liv pludselig skal flyttes.

Det betyder jo, at barnets retssikkerhed er tilfældig på den måde, at hvis én kommune har en anden praksis end en anden, og moderen flytter, så bliver barnet pludselig udsat for at skulle skifte familie, som det har vænnet sig til, og som det har boet hos, i det her tilfælde i 3 ud af 4 år.

Jeg har svært ved personlig at se det som kontinuitet. Men overvejselen fra ministerens side kunne være: Var det ikke en idé at lade den kommune, der var oprindelig anbringende kommune, forblive handlekommune i sagen?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg har sagt, at denne her sag ikke giver anledning til lovændringer på nuværende tidspunkt fra min side.

Jeg vil også gerne sige, at hvis det kun handlede om, at barnet, fordi en mor flytter kommune, så derefter kommer i en situation, hvor det skal rives op fra en anbringelse, som i øvrigt er god for barnet osv., så vil det være imod intentionerne i denne her lovgivning.

Jeg skal bare endnu en gang henvise til de sagsakter, som er sendt over til Folketinget Socialudvalg i fortrolighed.

Villy Søvndal (SF):

Kan man ud af ministerens sidste indlæg tolke, at hvis der var en sag – nu har vi så forskellige vurderinger af denne her sag – hvor man klart brød med intentionerne i lovbestemmelserne om kontinuitet og barnets tarv, ville ministeren så også være villig til at gribe ind i en sådan sag?

Det er jo kendt, at Den Sociale Ankestyrelse i denne her sag har været ind over og underkendt kommunen i forhold til hjemgivelse af barnet. Men betyder det, at ministeren også siger, at ministeren vil være villig til at gribe ind, hvis der var en sag, der efter ministerens opfattelse klart

stod i modsætning til de intentioner, der ligger i loven?

Peder Sass (S):

På baggrund af dette spørgsmål og de bemærkninger, der hidtil er faldet, finder ministeren det så ikke fortsat betryggende, at det er de kommunale myndigheder, der administrerer servicelovens regler, og at det fortsat er dem, der har afgørelserne i forbindelse med anbringelse i familiepleje?

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Til hr. Peder Sass vil jeg sige, at det jo er det, det er bygget op om, og jeg tror, det er vigtigt, at de afgørelser bliver truffet så tæt på borgerne som overhovedet muligt. Derfor er det vigtigt, at kommunen spiller den afgørende rolle også i den her slags tragiske sager.

Jeg vil gerne sige til hr. Villy Søvndal, at barnets tarv skal være i højsædet, og det er helt fundamentalt i forhold til den nye lovgivning. Det troede jeg vi alle sammen var enige om. Hr. Villy Søvndal siger jo også, at Ankestyrelsen greb ind, da man mente, at kommunen traf en forkert afgørelse, og dermed virkede systemet som sådan.

Jeg kan ikke lige på stående fod her præcist afgøre, hvilke beføjelser jeg har. Men det, jeg gerne vil medgive, er, at et bredt flertal i Folketinget vedtog den lov efter omhyggeligt forarbejde, og der var nogle klare intentioner, som bl.a. først og fremmest handlede om, at barnets tarv skulle i front. Hvis der ikke bliver levet op til det derude i kommunerne, så vil jeg selvfølgelig kigge på, hvilke muligheder jeg i givet fald har.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 68:**Forespørgsel til indenrigsministeren [om landsbyer og landdistrikter].**

Af Ole M. Nielsen (KRF), Børge Klit Johansen (KRF), Jann Sjørnsen (KRF) og Tove Videbæk (KRF).

(Forespørgslen anmeldt 27/4 2001).